

Prolog

Aris probudilo zaskřípání dveří a tlumené kroky, ze vzdáleného schodiště. Dva páry bot, tím si byla jistá. Vždy chodili ve dvou. Vždy byli dva bohové ohně a někdy je doprovázel i čaroděj, nebo mág. Bohy ohně rozeznal každý snadno. Jejich oči pláli, jako dva plameny. Zato mágy od čarodějů šlo rozeznat už jenom podle šperků, kterými se hrdě zdobili.

Nebyl ještě začátek měsíce, kdy ji dovolili vidět svou dceru, což znamenalo jediné. Někoho zas našli. Někdo měl podezření, něco zaslechl, nebo něco viděl a teď jeho, nebo ji přivedli, aby ho prověřila.

Nebo možná už nikdo krom ní nezbyl a rozhodli se Imysany vymazat ze světa nadobro. Možná byla ona a její dcera poslední svého druhu, z kdysi nejstarších magických bytostí.

Procházeli věčností v utajení, nepozorovaně, ukrytí mezi jinými magickými druhy. Měli schopnost splynout s nimi. Převzít jejich magii, změnit svůj vzhled a zapadnout. Odhalit se dokázali jen vzájemně. Ona ale už nikdy nezapadne. Ať pohltí jakoukoliv magii, už se ta její nezmění. Ani jej vzhled.

Je jako měsíc na obloze. Svítí a je vidět. To byla cena za to, že pohltila magii Imysana. Pak už není cesty zpět. Už se neskryje. Její magie je světlo a teď už navždy zůstane. Ať pohltí vodnou, ohňivou, zemní, nebo dokonce i vzdušnou magii, nic se už nezmění.

Pořád bude její pleť zářit modravým světlem a oči planout jako dva hořící měsíce. Teď už se v žádném davu neztratí. Ale aspoň zas uvidí svou dceru. Před dvěma týdny si vůbec nepromluvili. Ba co víc, Alrin se na ni ani nepodívala.

Posledně se totiž pohádali. Alrin měla pravdu. Je jen jeden konec pro ně obě. Taky nestojí o další den v cele a taky ji není lhostejné, že ten čas si kupuje smrtí. Jejich druh vymírá a ona tomu napomáhá.

Ale co má dělat? Zabili by její dceru, stejně jako zabili jejího muže. Bylo to pět let a pořád jasně viděla, jak ho Rio, bůh ohně proměnil v žhnoucí popel a pohltil.

Vzali jí ho a vyrvali z ní část duše. Zůstala tam po něm jen mrazivá temnota. Tohle se její dceři nesmělo stát, ale co může dělat?

Vládli bohům ohně přes pět set let. Od boby, co Evorin, vůdce Imysanů porazili krále bohů ohně Deruze, svět patřil jim. Většina z nich vzala na sebe jejich podobu, protože inysané měli nejraději magii ohně. Dávno si to už spočítala. Pět set let byla jako oni. Živila se jako oni. Měnila lidi v popel a ten pak pohltila spolu s jejich životní podstatou. Popel a duše. To ji drželo při živote.

Krmila se jednou, až dva krát měsíčně po dobu pět set let. Někdy méně, někdy více. Devět až dvanáct tisíc lidí. Tolik životů už vzala. Ano, byla monstrem. Pro lidi byla bohyní a mnozí z jejich obětí se nabídli sami, jako dary. Něco pak byli vrazi, zloději, no mnoho bylo zcela nevinných. Provinili se možná jenom tím, že prokazovali málo úcty k nestvůrám, které jim vládli. Nikdy nezpochybňovala řád světa. Bylo to tak dávno před tím, než se narodila a ani by ji nenapadlo, že to bude někdy jinak. Byli bohové, pak nižší magické bytosti a nakonec lidé. Ty všem sloužili a pro bohy ohně, byli i nezbytnou potravou.

To byl další klam, kterému slepě věřila. Ani ji nenapadlo, že by to mohlo jít i jinak. Nikdy se nezamyslela nad tím, jestli je řád světa správný. Mohla se klidně živit zvířaty, tak jako její dcera. A mohla si taky klidně zvolit i jinou podobu.

Byla to možná jen záliba v ohni. Možná taky trochu ten status, kterým se tak drže a arogantně pojmenovali. Nebyli to žádní bohové. Jen jejich oheň byl mnohem mocnější, než ten čarodějů nebo mágů. Ale stejně se nemohli rovnat modrému ohni inysanů, nebo temných feejů. Lidé je ale uctívali, umírali pro jejich rozmary a potěšení. Imysané vládli všem a bylo jedno v jaké byli podobě. Jenom ty nejstarší a nejmoudřejší, zůstávali pořád skryti ve stínech.

Tehdy to nechápala, teď už ano. Časy se mění. Vládcové se mění. Kdo je dnes pokorný služebník, může být zítra králem a katem. Měla zůstat skryta. Měla se tvářit jako vodní mág, jíst lidské jídlo a nechat si platit za to, že lidem v období sucha, přivolá déšť. Zнала imysany, co žili jako zemní mágové a starali se lidem o slušnou sklizeň. Cokoliv bylo lepší, jako ten svůdný oheň.

Chvíli si nalhávala, že za vše může Evorin. On byl král, on určoval pravidla a hranice a on byl taky ze všech imysanů nejkrutější. Nikdo se mu nemohl vzepřít, nebo zpochybňovat jeho hodnoty. On byl skutečným bohem ohně.

Ale to se změnilo. Byl zabit a bohové ohně se opět zmocnili trůnu. Evorin byl jedinečný a byl taky nejmocnější z nich.

Po jeho smrti se bohové ohně postavili proti nim a zabili všechny Imysany, co znali a pak začal hon na té zbylé, co se ukrývali mezi elementárními mágy.

Nikdy se nedozvěděla, jak se jim ho podařilo přemoci. Myslela si, že je nesmrtelný a nezranitelný. Přes noc se vše změnilo, když ji a její rodinu vytáhly z postele a uvrhli do vězení. Zůstala jí už jenom její dcera.

Podívala se ven oknem, které bylo tak malé, že ani nepotřebovalo mříž. Její postel byla spíš prkno, připevněné ke zdi, ale aspoň už nemusela spát na zemi. Když zapršelo, občas měla v cele vodu až ke kotníkům. Postel byla odměna za první soud. Byl to její ostrůvek spásy. Tady dole byla jenom ona a její myšlenky. Dívala se, jak se v dálce mění obzor z černé na fialovou.

Začínal se nový den, který bude možná jejím posledním. Tak to bylo pokaždé, když zaslechla skřípání dveří. Věděla, že ji čeká soud a byla si jistá, že jednoho dne budou soudit ji. Vlastně odsouzena už byla v den, co se narodila. Všechny imysané museli zemřít.

Ale její smrt ji neděsila. Rio nenáviděl imysany a užíval si, když trpěli. Nejvíce ji děsila představa, že zabije nejdříve její dceru. Že ji přinutí se dívat. Věděla, že je dost krutý a byl by toho schopen. Potřásla hlavou, aby zahнала tyhle myšlenky a představila si Alrin.

Dnes ji uvidí. Povedou ji nahoru, kolem její cely a když půjde zpátky, nechají je promluvit si. To byla vždy odměna a bylo jedno, jestli bylo obvinění opodstatněné.

Už se to pár krát stalo. Žalobce se spletl a místo štědré odměny, přišel o život on. Naposled si jeden bůh ohně myslel o dalším, že je Imysan. To je vážné obvinění, ale spletl se a obžalovaný měl právo požadovat odškodnění. Tou byla jeho smrt.

Vždy šlo o život a vždy to skončilo smrtí. Takový byl soud.

Z toho měla dokonce i radost. Nenáviděla bohy ohně. I když několik století přežila jako jedna z nich, vždy nimi opovrhovala.

Byla i vodním elementářem, ale oheň ji vyhovoval víc. To většinou Imysanům. Teď ale měla světlo. Měla svou pravou podobu a svůj pravý element. Byla mágem světla. Kdysi tady vládli a teď? Teď by udělala všechno jinak. Žila by jinak.

Zvuk kroků postupně zesílil a Aris se stáhla do sebe. Schovala se v koutě své duše a otupěla. I když bylo teď jejím elementem světlo, cítila v sobě rostoucí temnotou.

Měla někoho prověřit a tím nad ním vynést rozsudek smrti. Před tím se musela obrnit. Nenáviděla se za to a ještě více, ji za to nenáviděla její dcera.

„Tak Aris, víš jak to chodí,“ promluvil Boal, když zastal u její cely a hledal správný klíč. Toho druhého neznala. Boal byl kdysi jeden z králových strážců, co poslušně plnil rozkazy každého Imysana. Teď tady poroučel on jí. Odemkl její celu a odstoupil, aby mohla kolem něj projít.

Věděl, že nic nezkusí. Život svojí dcery, by nikdy neriskovala. Ze sklíbenou hlavou prošla kolem nich a vydala se na horu po schodech. Trochu i přidala. Otevřela dveře a zahrnula chodbou vlevo. Byli hned za ní a oheň v dlani toho

neznámého boha ohně, jim osvětloval kamenné zdi a cely po stranách úzké chodby.

Většina byla obsazena mágy, no jí zajímala jednom ta na konci u rozcestí. Stálá u mříží a dívala se na ni.

Ze studu sklonila hlavu a její kroky zpomalili a znejistěli. Alrin měla pravdu. Byla ještě dítě, ale vše už dávno viděla jasně. Z téhle cely, se nikdy živá nedostane.

„Matko,“ promluvila na ni . „Chci se ti omluvit,“ řekla Alrin dost hlasitě, aby ji slyšeli i bohové ohně, co kráčely za ní.

Aris se na ni překvapeně podívala a podešla blíž k mřížím. Její cela byla malá a bez okna, ale aspoň tu nebylo tak vlhko, jako dole v její cele. Ale i to okno bylo mučením. Viděla lesy Feejů. Spásu, co byla tak blízko a předci mimo dosah. V téhle podobě by tam mohla klidně vstoupit. Les by ji nezabil. Její dceru ale ano.

„Později,“ strčil ji do ramene ten neznámý bůh ohně, až zavravorala a musela se zachytit mříže.

„Prosím Boale,“ Alrin na něj prosebně pohlédla. Vyhnula se nenávistnému pohledu strážce, co do ní surově strčil. Nejspíš s ní jenom zacházel obdobně, jako imysané s ním. „Jen pět minut,“ žadonila.

„Dobře,“ povzdechl si a než ten druhý stihl něco namítnout, zpražil ho pohledem.

„Pojď,“ pokynul Boal druhému bohu ohně hlavou, aby ho následoval. Hned jak zabočili do levé chodby na rozcestí, Alrin tiše promluvila.

„Šli se na ni podívat,“ pohodila hlavou k chodbě. „V pátek ji sem dovezli. Slyšela jsem o ní mluvit strážce,“ řekla tiše Alrin.

„Alrin o kom to mluvíš?“ Zeptala se tiše.

„Prý je to Evorinova dcera,“ odpověděla Alrin.

„Nesmysl,“ Aris zavrtěla hlavou. „Evorin neměl děti. Ten by....,“

„Je zabil,“ doplnila ji. „Jo já vím, král Evorin neměl děti. Aspoň žádné o kterých by věděl.“

„Byl to bůh ohně,“ zdůraznila Aris. „Pokud vím, tak i jeho milenky, nebo družky, byli vždy jenom bohyně ohně. Báli se potomků. Ohnivá magie je ničivá. Život ničí a spaluje. Nemohl mít dítě. Ne když byl bohem ohně.“

„Já vím,“ přikývla a zamyšleně se zamračila. „Ale Evorin byl imysan. Jeho oheň, nebyl skutečně oheň. Ona je prý jako on. Nezranitelná. Nevědí, co s ní. Neví, jak ji mají zabít.“

„Ať to udělají stejně, jako posledně,“ odfrkla si Aris. Myslela si, že krále není možné zabít a předci se tak stalo a byli teď tady. Ano, vinila Evorina. On nastolil jejích vládu. On imysany přemluvil, aby vystoupili na světlo a odhalili se. On je vedl, dal jim sen o vládě nad světem a s jeho porážkou padli všichni.

„Matko,“ Alrin si přitiskla hlavu mezi mříže a ještě víc ztišila hlas. „Podle toho, co jsem slyšela, tak ho zabila ona. Aspoň bohové ohně si to myslí.“

„Ne,“ Aris zavrtěla hlavou.

„Prý se k tomu sama přiznala,“ nedala se Alrin. Oči ji podivně jiskřily. Aris si ji nechápavě prohlédla. Byla rozrušená.

„Co za zrůdu by zabila....,“ Aris nedopověděla.

„Co byl Evorin? A co jsme byli my, matko? My, nebo bohové ohně. Pro lidi a mágy, jsme stejné zrůdy a neříkej mi, že jsme byli lepší. Lid vždy trpěl, ať se na trůně nacházel kdokoliv.“

„Asi ano,“ Aris si povzdechla. „Posledních pár let, jsem nad tím dost uvažovala. Možná si tohle vše zasloužíme. Někdy se musíš postavit na druhou stranu, aby se ti rozšířil pohled. Mělo to být jinak. Když žiješ tak dlouho a chovají se k tobě, jako k bohu, tak si myslíš, že můžeš všechno.“

Životy smrtelníků, jsou pak pro tebe pomíjivé a bezcenné.“ Zasmála se. „Jak patetické. Jak slepá jsem byla? Podívej se na mě.“ Roztáhla ruce „Kde je mé bohatství, šperky, k čemu je mi věčnost a síla, když jsem nedokázala ochránit to, na čem skutečně záleží.“

Tahle lekce mě přišla příliš draho. To nejcennější je život. Jsi to ty dcero. Mrzí mě to,“ oči se ji zaleskli. Zamrkala, aby se zbavila slz. „Ty si tohle nezasloužíš. Jsi tak nevinná a čistá. Kdyby nás vedl někdo, jako ty, svět by byl lepším místem. Až teď chápu hodnotu života.“

„Tak ho neber jiným, ne kvůli mně,“ řekla Alrin a odtáhla se od mříží. Zavrtěla hlavou a sklopila zrak. „Nechci být odpovědná za smrt někoho z nás. Víím že můžeme být lepší. Chtěla bych, abychom dostali ještě druhou šanci. Jednou vymřeme a nechci, aby si imysany svět pamatoval, jako zrůdy, co chladnokrevně zabíjeli své poddané!“

„Jak nás můžu zachránit?“ Aris se úzkostí stáhlo hrdlo. Nechtěla nikomu ubližovat, ale nemohla dopustit, aby zabili její dceru, když přestane spolupracovat. „Nemám na výběr, Alrin. Viděla jsem umřít Nestra. Když Rio zabil tvého otce, zabil i velkou část mě. Když mi vezme ještě tebe, tak zešlím. Ani na to nemůžu pomyslet.“

Aris se zachvěla a potřásla hlavou. Takovou představu nesnesla a často jí děsila ve snech. „Vím, že mě za to nenávidíš. Není to kvůli tobě, ty za to nemůžeš. Já to dělám. Udělala bych pro tebe cokoli. Zabila kohokoliv. Klidně i sebe. Co jiné můžu dělat? Jak tě mám udržet při životě? Neporazím je. Nemám dost síly.“

„Jo, hodil by se někdo, koho by nebylo snadné zabít.“ Alrin se podívala na svou matku a povytáhla obočí. „Je z části imysanem. Možná taky nemá v lásce bohy ohně. Střídají se u ni čarodějové. Dva někdy tři. Myslím, že kolem ní udržují bariéru. Mříže by ji asi neudrželi.“ Alrin prudce ustoupila ještě dál, když zaslechla kroky.

Boal a druhý bůh ohně se vraceli.